

CU MARIAN RÂLEA ȘI CLAUDIU BLEONȚ - fragmente de conversație -

Foto: Sorin Lupșa

- La Avignon au fost amândoi foarte tăcuți. Râlea privea totul cu mare aviditate, dându-ți mereu impresia că-și cenzurează cu greu pornirea de-a se alătura unuia sau altuia dintre trupele care leșeau să joace teatru în stradă.

Bleonț tăcea impasibil, concentrat ca înaintea unui mare lucru cu lumea, cu viața, cu sine.

Râlea: Îmi închipuiam că festivalul va fi extraordinar, dar așa ceva nu-mi închipuiam... Avignonul nu mai este un act teatral, ci în primul rând unul cultural. Avignonul este un Spațiu și o Idee. Care dăinuie de 44 de ani.

A treia zi după sosirea aici, dezmeticit cât de cât, m-am gândit că ei de 44 de ani se ocupă de acest lucru, în timp ce noi ne-am ocupat 44 de ani de cu totul altceva.

Bleonț: La Avignon mi-am pus întrebarea: "Cine sînt eu?"...Și nu eram nimeni. Acolo toți sînt nimeni sau toți sînt

egali în încercarea de-a fi altceva. Toate imaginile despre un sine bine constituit ca identitate devin relative. Aveam impresia că trebuie să mă interiorizez cu încăpăținare spre a nu mă pierde pe mine însumi. Aici, în România, înainte, dacă făceai o figură aparte, aveau ei grijă, alții, să te interiorizeze cu bine. Acolo, la Avignon, totala libertate a flecărului de-a se travesti mereu cât mai excentric sau mai sofisticat m-a sperlat și m-am simțit obligat să mă caut pe mine, cel adevărat, înăuntrul meu. A fost o experiență extraordinară. Și, apoi, nepăsarea cu care dormeau în gări, se rădeau în cap, se vopseau pe față...

Râlea: Ei au reușit să transforme un spațiu politic într-unul cultural. Iar noi am transformat o țară în...

Bleonț: Ei nu au grijă să pară așa sau altfel. Ei sînt, pur și simplu. Cred că oricine vine la Avignon uită că are o poziție socială anume sau un anumit statut. Sau, mai bine spus, devine conștient că toate acestea sînt atât de schimbătoare pe marea scenă a lumii.

Râlea: Festivalul acesta a devenit un punct vital al culturii unei țări. E nemaipomenit! El se răsfrînge asupra evenimentelor, nu evenimentele asupra lui. Sînt convins că pentru francezi acest festival este ca o zi națională. Toate ziarele au, pe parcursul unei luni, articole despre Avignon.

Bleonț: Am văzut o femeie frumoasă, care stătea singură pe un scaun, la o cafea, savurîndu-și cu seninătate succesul la toți bărbații care treceau pe acolo. Consider asta ca pe un fel de exemplu a ceea ce este atmosfera din Avignon. Femeia aceea își etala propria frumusețe, conștientă că aceasta e doar o formă schimbătoare, dar exploatarea la maximum perfecțiunea vremelnică a acestor forme; și încă platonice! Ea era ca un subiect oferit flecărului privitor, pentru ca acesta să-și gîndească propria poveste despre ea. Altă fată își răsese tot părul din cap, lăsîndu-și doar o măturică pe mijloc, pe care o coafase în așa fel încît stătea țepăună. Și fata aceasta atrăgea atenția. Și ea se oferea ca subiect.

Râlea: Forța și libertatea pe care o degajă festivalul sînt pentru mine de neuitat. Există la acești oameni un mare curaj de a se arunca în vârtej. Noi, în majoritate, nu avem acest curaj. Noi, actorii, oamenii de teatru din generația mea... am riscat doar atât cît ne privea personal. Ei sînt foarte deschiși la tot. Față de noi, care mai sîntem încă atât de reticenți, și mai avem atîtea false probleme!

Bleonț: Ei nu au complexul bogățiilor lor materiale. Nu vād de ce l-am avea noi pe cel al sărăciei materiale.

Râlea: Înțelegerea nu mi s-a modificat după vizita la Avignon, dar starea - da. Sînt mult mai liniștit. În sensul în care, pînă acum, neputînd să mă compar cu nimic din afară, nu mai știam unde mă aflu. Acum știu. Și mă bucur că în căutările mele, nu am greșit flagrant. Am încercat. Asta este.

În trenul de mare viteză care îl aducea pe Bleonț și pe Râlea de la Avignon la Paris, pentru a pleca în România, Claudiu a dormit cu capul pe umărul lui Marian, care dormea și el, după atîtea năucitoare nopți și zile de teatru. Nu știu ce visa flecare, dar mă bucuram să-l vād unul lîngă altul, într-un tren de mare viteză, pe ruta Avignon-Paris, în vara anului de grație 1990.

C.Ș.